

Αγρίμια της νύχτας

Κώστας Γουλιάμος

Όλα μένουν κρυφά στις λέξεις κι' αμίλητα χάνονται στ' ουρανού το παγωμένο
τέλος

ώσπου το κορεσμένο σύμπαν να γίνει κομμάτια : κι' ενυπνίων όψεις

δραπετεύσουν στο καταραμένο σκοτάδι φλύοντα σὺν φοίτῳ φρενῶν

Όλα μένουν κρυφά στον έρωτα και άγρυπνες ρίζες χύνονται
στα μεθυσμένα σώματα της νύχτας τ' αγρίμια : Il trillo del diavolo

κορμί τρεμάμενο γυρεύοντας καράβια στο άδειο λιμάνι

Όλα μένουν κρυφά θαύματα και θύματα αθώρητα στο γυαλί πέρα των υδάτων
αρχαία κατάρα μας κυβερνά στου λοιμώνα το εξάγωνο κελί : όλα γυαλιά καρφιά

μας κούρασε η σύγχυση των τυράννων και η αθανασία των ψυχών

Όλα αρχίζουν σε κάποια αγορά αποδημούν σε άλλη πατρίδα στο ίδιο παραθύρι
θα ξεψυχήσουν τα παιδιά των παιδιών μας απ' τις κακουχίες : και τα φάρμακα

φυτρώνουν στ' απόκρυφα του δάσους κλωναράκια με τη λαχτάρα της αρρώστιας

Όλα μένουν κρυφά όπως τα μαλλιά σου π' ακουμπά το φεγγάρι μονάχα το χέρι
το υπερώριμο και ο ηλίθιος θάνατος σε λάθος τοπίο : ήλιος με δόντια

στα βαθιά των υδάτων φλόγες σκληρές μακριά από τ' αγρίμια της νύχτας μακριά

Feras da Noite

Kóstas Gouliamós

Tradução – Fernanda Lemos de Lima

Tudo permanece escondido nas palavras e indizivelmente se perde no
congelado fim ourânio
até que o universo saturado se faça em pedaços: e sonhando semblantes

escapam para a amaldiçoada escuridão, tagarelando com o passante errante
da razão

Tudo permanece escondido no amor e em vigília raízes se esparramam
em corpos embriagados na ferocidade da noite: Il trillo del diavolo

corpo trémulo buscando navios no porto vazio

Tudo permanece escondido: maravilhas e vítimas inocentes no vidro
além das águas maldição antiga nos governa
na cela hexagonal da peste: tudo vidro e pregos

nos cansa da confusão dos tiranos e da imortalidade das almas

Todos eles começam num mercado, migram para outra pátria
na mesma janela morrerão os filhos dos nossos filhos pelas dificuldades:
e os remédios

crecem nos escondidos nos pequenos claustros da floresta com a saudade da
doença

Tudo permanece escondido como o teu cabelo que toca a lua, somente a mão
passada e a morte imbecil em paisagem errada: sol com dentes

nas profundezas das águas chamas duras longe das feras da noite... longe